

agtet og benyttet af Regjeringen. Den Omstændighed, at St. Thomæ Repræsentanter ubliver, kan i og for sig ikke hindre Kolonialraadets Fremadskriden i Overeensstemmelse med Kolonialloven, men der har gjentagne Gange fra Kolonialraadets Side været fremsført meget indtrængende Besværinger over den Maade, hvorpaa man har forsømt at sætte Kolonialloven i Udøvelse. Jeg troer, det vil ikke være urigtigt, og jeg bilder mig ind efter det Forhold, hvori Verne i det Hele taget staae til Røngøriget, og navnlig til Nigsdagen, at det vil være i sin Orden, at nogle af disse Besværinger, som ere udtalte af Kolonialraadet, maae finde Ekko i denne Sal. Vi finde saaledes i den fjerde Kolonialraads = Sæssion en Betænkning, hvori Kolonialraadet udtaler følgende Ord: „Raadet maa beklage, at et Tidsrum af næsten fire Aar er forløbet siden den sidste Samling, saa at tre Finantsaar ere passerede, uden at Vernes Repræsentanter have været givet Leilighed til at udøve den dem ved Kolonialloven tillagte Indflydelse paa disse Samfundts finantsielle og andre Forhold, for hvis Udvikling og Fremme Raadets Virksomhed er en konstitutionel Betingelse, og i Forbindelse dermed hittede det Haab, at en Tilsidefættelse af Bestemmelsen i Loven af 26de Marts 1852 § 23 om en aarlig Sammenkaldelse af Raadet for Fremtiden ikke vil blive gjentaget.“ Det er nemlig en Forfrist i Kolonialloven, at Kolonialraadet skal aarlig træde sammen een Gang, men man seer, at her har Overbestyrelsen i fire Aar unbladt at foranledige en saadan Samling. Man skalde troe, at disse Forhold ikke kunde blive ganske ubemærkede fra Nigsdagens Side, idet Ordspørerne i Finantsubvalget maatte have bragt i Kundskab, om Betænkningerne fra Kolonialraadet laae for eller ikke. Jeg kan imidlertid nu ikke trænge dybere ind i disse Forhold, men jeg tillader mig at antyde, at i den femte Sæssion af Kolonialraadet komme i en Betænkning fra Raadet følgende Ytringer for: „I nærværende Samling af Kolonialraadet er første Gang forelagt et toaarigt Budget, efterat der igjen ikke har været forelagt Raadet Budget for det løbende Aar,“ og i samme Betænkning § 3 forekomme nogle af de stærkeste Ord, jeg har seet i den Slags

Sager; det hedder der: „den Tendent's hos Overbestyrelsen, som f. Ex. har viist sig i total Tilsidefættelse af Kolonialloven i flere Aar, og derefter ved Forelæggelsen af et Budget i November 1859, meget for sigligt til, at Kolonialraadets Betænkning derom kunde forelægges Nigsvraadet, har trykket Den St. Croix overordentlig“.

Man skal ikke bebreide Kolonialraadet, at det ikke forstaaer at tale tydeligt og med Kraft og Styrke, men jeg beklager, at der har været Anledning til disse Ord, thi jeg maa ansee en saadan Afseer fra Regjeringens Side, saafremt disse Ord ere grundede, som aldeles usvarlig. Det maa frappere og undre dem, der læse de nyeste Kolonialraadsforhandlinger, der ogsaa ere bragte Udvalgets Medlemmer ihænde ved den høitagtede Minister, at ved Aabningen af den nuværende 6te Kolonialraads = Sæssion i September d. A. er det blevet hittede, at det var ganske afgjort, at det var den sidste ordinaire Kolonialraads = Sæssion, der fandt Sted. At man i September 1862 kan udtale dette om en Institution, som aarlig skal holde sine Møder, kan jeg ikke ret indsee, hvorledes kan være motiveret, da det maa være klart for vedkommende Bestyrelse, at før i Aaret 1864 er det ikke rimeligt, at der vil kunne blive Spørgsmaal om en Forandring af de her omtalte Forhold. I det Hele forekommer det mig, at Kolonialraadsinstitutionen er bleven benyttet paa en saadan Maade fra Overbestyrelsens Side, at dets Medlemmer, kan jeg sige, maae være holdte i en Slags feberagtig Uro; der har været Aaringer, hvor der Intet har været foretaget; jeg nævner Aaret 1858, idet jeg henviser til Lovsamlingen, medens der i Aaret 1860 ikke er udkommet mindre end 17 Love og Anordninger. Der hører Delikatesse, om jeg saa maa sige, til Behandlingen af en Institution af den Art, hvorom her er Spørgsmaal; man kan ikke i flere Aar lade være at sammenkalde Raadet, og naar man dernæst sammenkalder det, kaste det en Dynge af Forhandlingsgjenstande i Hovedet, som det, navnlig da dets Medlemmer skulle overvære Raadets Møder uden Diæter, bliver dem vanskeligt eller umuligt at forhandle. Man vil maastee herimod bemærke: Hvorledes har Raadets